

1912.

Пресечката на ул. Пирот и Мария - Луиза през 1912 г. По средата на пресечката електрически стълб. Виждат се трамвайните релси, а настреща фасадата на турската джамия в София. Сив ноемврийски ден. На тоя ден се извършва погребението на убитите в бездомнишкия квартал жертви на Пастуховската полиция. Минувачи се движат нагоре и надолу по площада. По-късно започват да се събират и стават все по-голяма маса от хора. На тротоара са се спрели група младежи-работници и студенти. При тях дохожда малко по-късно и Смирненски. Някои младежи раздават апели за случайна манифестацията - митинг в чест на убитите жертви.

Един от младежите: Днес ще бъде интересен ден. Казват че тесните социалисти са мобилизирали цялата партия за погребението на убитите - завчера бездомници.

Друг младеж: Не казват, но е факт. Прочети един от апелите залепени по стените и ще се убедиш. Прочети ако ще и заглавната статия на работнически вестник, макар да е цензурирана. Това което стана при захарната фабрика, може да потвърди революцията като болшевишката през 1917 г.

Трети младеж: А полицията на Пастухов - дето стреля на нас дали ще позволи това? А кавалерията. Преди малко един ми разправяше че правителството е вдигнало на крак цялата кавалерия, спатраулни раззеди кръстосват всички улици.

Четвърти младеж: Аз ги видях на Лего. Там са крият се сега зад банята.

Ведбал: /който пристига/ Та какво от това мръсната Пастуховщина си поковзвирогата, тя завчера убиха четиримата работници, а днеска иска да избие и цяла работническа София. Опитват се да спрат и погребалната процесия. Това е и мръсно и подло. Само заповеди могат да издават такива заповеди. Нека се опитат да стрелят на нас, та ще видим какво ще ги постигне. Процесията вече тръгна и аз ще я дочакам тука! /тихо на Червения който сега се е присъединил към групата/ Процесията върви начело с ковчезите с тях Георги Димитров.

Червения: Слушай Христо ти знаеш че не е лъжа какво цялата кавалерия и софийския гарнизон се на крак. Аз видях как един веридрон се креше на площад Трапезица. От там ще ни ударят.

Ведбал: Нека бе! Нека, та да вдигнем масите и проведем революцията.

Червения: За революция трябва народ, оръжие. Ние сме силни чрез синдикатите и партията, а те с войската. Да можем да разстроим войската, лесно ще се справим с другата буржоазна папача.

Ведбал: Ще видим може и оръжието да им отнемем. Днеска ще се борим с джандармите на Пастухов:

Един младеж: Колоните на манифестацията вече се движат по улица Клементин и скоро ще бъде тука. Ето музиката се чува.

Червения: Сега ще видим какво ще става! /на пресечката се събират все по-вече хора.

Един младеж: Кавалерията иде,

Смирненски: Нека иде! Но тя няма да посмее да сече?

Червения: Малко търпение. Ние сме специалисти по тия работи /отдалече се чува шум от движещите се манифестанти./